

ова се казват предшественици, Принцесо! – рече Шута с тон на познавач, когато влязоха в последната зала на приземния етаж – залата на предците.

– Да, най-старият днес би бил на седемстотин години. Ето този.

Принцеса посочи картината край вратата. Изобразяваше навъсен господин с дълга кафява коса. В ръка държеше кървав нож, а с левия си крак бе настъпил мъртво диво прасе.

– Това е Бруно Пуста, основател на рода. По тукашните места убил глиган и толкова му харесала местността, че решил да построи крепост на върха на хълма.

Шута разглеждаше картините в златни рамки. На тях имаше дами и господа. Някои бяха нарисувани само до раменете, други бяха в цял ръст. Всички бяха с красиви дрехи и прически. Много от господата държаха различни предмети, например меч, златен жезъл или хартиен свитък; един даже бе яхнал кон. Дамите предимно гледаха тъжно. По-младите бяха с бели рокли и черни коси, а при по-старите беше обратното. Няколко държаха в ръце букет, кученце или очарователно дете. Децата от обятията им бяха изобразени още веднъж няколко картини по-нататък, но вече като достолепни старци и старици. Всички хора от платната вече не бяха сред живите или поне така си мислеха Шута и Принцесата.

Най-красивият портрет висеше над камината. Изобразяваше замечтана млада кръглолика и златокоса жена. Облечена бе в простичка бяла рокля, препасана с широка синя лента.

– Това е мама – рече Принцеса, – казвала се е Яна.

– Много е красива – прошепна Шута.

– Да, най-красивата – каза Принцеса и седна на диванчето пред картината.

– И тъжна – добави Шута.

– Тъжна? – наежи се Принцесата. – Мама беше весела! Обичаше да се смее, ако много искаш да знаеш. Татко поръчал този портрет веднага след сватбата. Да не мислиш, че хората са тъжни, след като се оженят?

– Надявам се, че не са – взе да я успокоява Шута. – Искан да кажа само... Не знам, погледни очите ѝ, сякаш духом е другаде, сякаш крие някаква тайна.

– Тайна?! Ама това е мама!

– Знаете ли, Принцесо, майките също са просто хора.

Шута скръсти ръце зад гърба си и с колеблива крачка продължи да разглежда картините.

След малко Принцесата промълви:

– Тя умря преди десет години, когато бях само на годинка...

Принцесата даде знак на Шута, че може да седне на крайчеца на диванчето.

– Майка ви болна ли беше? – едва приседнал я попита той.

– Не, ударила я мълния. Тя обичала да язди на кон. Но веднъж се забавила някъде и по пътя към къщи я застигнала буря. Мълнията я уцелила на поляната пред замъка. Убила и кобилата ѝ.

Шута сведе поглед и кимна. Известно време мълча. После вдигна очи и се загледа в друга картина.

– А кой е този ядосан господин на коня? – попита той.

– Това е братът на дядо, прачичо Рудолф – отвърна Принцесата. – Той е черната овца в семейството, много лош човек. Разказват, че някога воювал с дядо за кралството и замъка.

– Ами да, спорове за имоти... Водят до големи бъркотии в семейството – подхвърли Шута.

– Прачичо много навредил на кралството ни. Докарал тук полкове чак от Будинския вилает и плячкосвал земите ни няколко седмици – така ми е разказвал церемониалмайсторът. Но накрая прачичо Рудолф изгубил войната и се оттеглил. За щастие, откакто имаме Сияйната звезда, не може да ни напада.

– А как стоят нещата със Звездата? – поинтересува се Шута. – Откъде се е взела?

Принцеса притисна длан към гърлото си:

– Ужасно съм жадна вече, Шуте. Ела в кухнята да пийнем нещо и после ще ти разкажа.

И така двамата отидоха в кухнята за сок.

По разпореждане на господин Колбабек чиракът готвач приготви на Принцесата и Шута изключително освежаваща напитка: на дъното на високи чаши сложи ледени кубчета и по шепа захаросани малини. Заля всичко това с прясно изцеден портокалов сок и пъхна вътре по една сламка. Принцесата измоли и малко слънчогледови семки с мед – любимото лакомство на папагала Лори.

И Лори наистина беше във възторг. Отплати се за щедростта с няколко акробатични номера на клечката в клетката си, като не спираше да вика:

– Пътува, пътува, чиракът готвач, чиракът готвач пътува!

Принцесата реши, че ще изпият сока си под дървото във вътрешния двор. Беше късен следобед и слънцето заливаше аркадите с оранжева светлина. Отправиха се към средата на двора и седнаха на пейката, която обграждаше ствола на дървото както на село.

Шута рече:

– Знам какво е това дърво – конски кестен.

– Наистина ли? – учуди се Принцесата. – Аз винаги съм си мислела, че е просто кестен.

– Всъщност е едно и също – конски или див кестен.

– Всеки може да познае кестена, умник такъв – отвърна Принцесата и отпи със сламката. – М-м-м, вкусогия!

Питието хареса и на Шута. Посръбваше и гледаше Огледалната кула.

– Ще ми разкажеш ли за Сияйната звезда? – попита той.

Принцесата въздъхна и заразправя:

– В нощта след смъртта на мама от небето паднала Звездата. Право тук, във вътрешния двор на замъка. Виждаш ли? – посочи пред себе си с връхчето на обувчицата си. – Ей там още се вижда отчупеното парченце от плочката... Звездата била златна и сияела така, че превърнала среднощната тъма в ден. Всички се стекли в двора и татко се приближил чак до нея. Внимателно проверил дали не пари, но не парела, а само прекрасно греела. Татко веднага разбрал, че това е душата на мама, че му я е изпратила като утеха и нова надежда. Покрил Звездата с наметалото си и решил, че е негова. Изгонил всички от замъка и взел да се чуди къде да ѝ намери сигурно място. Накрая разпоредил да преустроят вътрешността на старата кула и поставил Звездата на огледална поставка в малка стая под покрива. Вратичката на кулата е здраво заключена и само татко има ключ. Прекарва много време при Звездата. Понякога взима и мен.

Принцесата допи портокаловия си сок и взе да рови със сламката по дъното. После я извади и пъхна ръка в чашата и взе да лови лепкавите малини с два пръста. Като хванеше някоя, си я пъхаше в устата. Шута я наблюдаваше навъсено и мълчеше. Но не издържа дълго:

– А измихте ли си ръцете преди това, Принцесо?

– Не – отвърна тя чистосърдечно, – но ей сега си облизах пръстите.

Шута си помисли, че тук ще има още много неща за варване в ред и подаде на Принцесата лъжичка, която носеше скрита в джоба си, и търпеливо я изчака да си дояде. После я подкани да продължи разказа си.

– И се случи чудо. От момента, в който Сияйната звезда падна при нас, всички несполуки отбягват земите ни. Злото изчезна. Няма нито наводнения, нито

пожари, а всички престъпници, убийци и изобщо лоши хора се вкамениха. Не е зле, а?

– Да – удивено се съгласи Шута, – вече съм чувал това-онова. Казват, че мигновено се превърнали в огромни каменни яйца.

Принцесата продължи:

– Точно така. Не можеш да си представиш колко балвани внезапно се появиха в кралството. В къщите, в кръчмите, в учрежденията, че даже и в църквите! Най-лошо беше по пътищата, някои станаха напълно непроходими. Каменните яйца пречеха навсякъде, из градовете изобщо не можеше да се мръдне. И така след известно време граф Монтьор заповяда да откарат всички камъни на едно място – в Дяволския каньон.

– Той къде се намира? – попита Шута.

– Наблизо – отвърна Принцесата. – Там е красиво – скали, гори и други такива. По-рано през него течеше спокойна рекичка, но откакто насипаха камъните в нея, стана доста буйна.

– През каньона минава ли път? – отново попита Шута.

– Разбира се, стига се съвсем спокойно. Няма от какво да се страхува човек. Хората в кралството знаят за Звездата, почитат я и вярват така, както вярвам и аз самата, че тя ни пази от злото. Звездата е добра. Все пак цялата ни страна носи името ѝ – Кралството на Сияйната звезда.

– Много хубава история, Принцесо – рече Шута. – Кажете ми колко голяма е Звездата?

– Ами някъде толкова – отвърна Принцесата и разпери ръце.

– Чакайте – промърмори Шута, – сигурна ли сте? Да попитам другояче – мислите ли, че Сияйната звезда е по-малка от стол?

– От стол ли? – учуди се Принцесата. – Ами да, мисля, че определено е по-малка от стол.

– Радвам се – отдъхна си Шута.

– Защо? Какво имаш предвид?

– Просто така, не обичам много големи неща... А кога ще отидем при Звездата?

Принцесата погледна към небето.

– Няма да успеем преди вечеря. Но веднага след като ядем, ще помоля татко за ключа и ще те заведа в кулата.

Свечери се. Захладня, а глух тътен предвещаваше буря. Огледалната кула напомняше в тъмнината обиталището на зъл магьосник. Принцесата точно отключваше вратата. Имаше пет ключалки, всяка заключена по седем пъти. Докато Принцесата се справи с всичко, Шута вече трепереше от студ. Но в кулата беше топло и прекрасно. Шута веднага разбра защо я наричат Огледална – от земята до върха цялата беше облицована в огледални плочи, даже и стълбището и перилата бяха огледални. Във всеки миг Шута се виждаше от всички страни и същевременно от стените го гледаха още хиляда сащисани шутове и хиляда смеещи се принцеси.

– Светлината тук от Звездата ли е? – попита той.

– Да – отговори Принцесата. – Но чакай, нещо не е наред! Днес светлината е някак различна... Защо ли?

Принцесата, изпълнена с лошо предчувствие, бързаше нагоре по тясното вито стълбище. Шута я следваше и се бореше със световъртежа си. Имаше чувството, че ръцете и краката му са огромни, защото с тях докосваше огледалата, а телцето му е свито и начупено на малки парченца. Главата му се кривеше, подуваше

или спаружваше в зависимост от това колко я приближаваше до огледалната повърхност.

– Не ми харесва, днес свети някак странно! – повтори Принцесата.

Качвах се все по-нагоре и светлината се усилваше. Накрая много задъхани прекрачиха прага на горната стаичка. Шута засенчи очи с ръка. Помещението също бе цялото огледално, а светлината, бликаща от средата му, се отразяваше от всички стени. След малко очите му привикнаха с блясъка и Шута се огледа. Насред стаичката зърна удобно кресло, пред него огледална поставка, а на нея... светеща лампа. Лампа?! Ама...

– Божичко, какво е това?! – извика Принцесата. – Къде е Звездата?!

Шута скръсти ръце пред гърдите си и каза със сериозен тон:

– Звездата я няма, някой я е откраднал.

– Не е възможно! Трябва незабавно да кажем на татко!

– Принцесо... сигурен съм, че кралят вече знае.